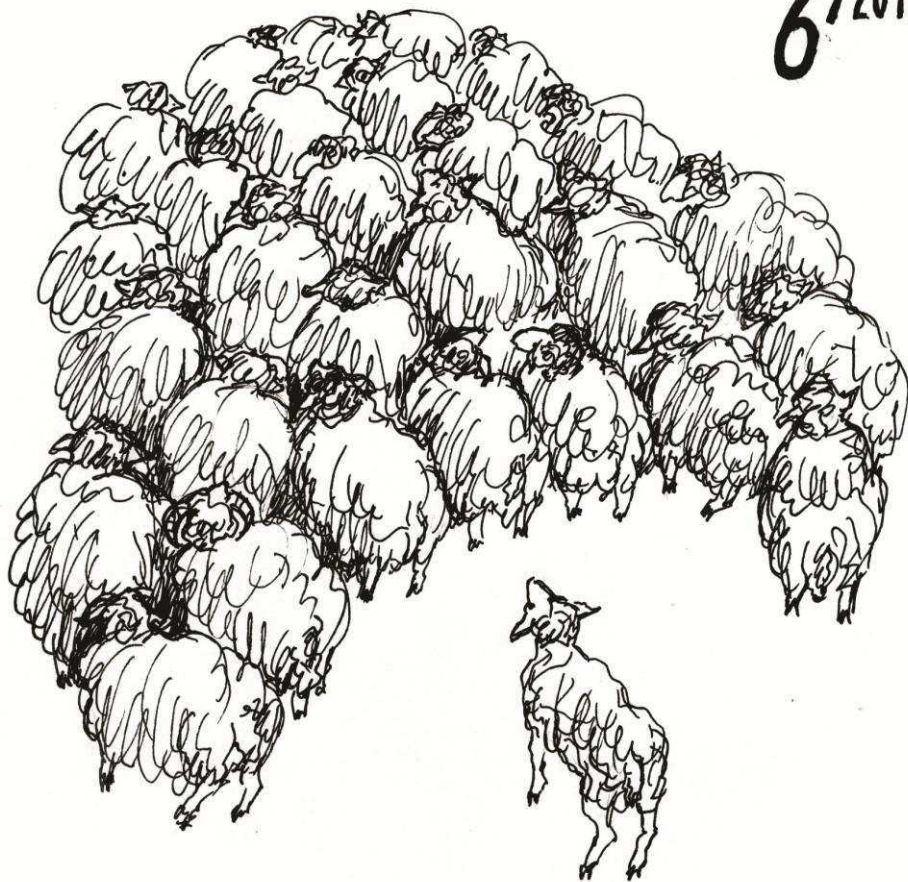

SETKÁVÁNÍ

6/2010

BRNEŇNSKY' EVANGELICKY' ME'SIČŇNIK

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

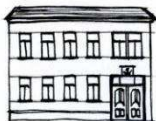
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel, kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber, senior a Olga Tydlitátová, farářka
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek a Ondřej Kolář, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund, seniorátní kurátor

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar, náměstek synodního seniora
Romana Špačková, farářka
kurátor: Miroslav Maňák, náměstek seniorátního kurátora

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2010 (XII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna. ■|■|■|■|■|■

Napiš něco aktuálního

pravili s úsměvem. Není pochyb, první řádky mají pojednávat o něčem velmi novém, mají být zrcadlem nebývalého, zkrátka: ať je to aktuální.

Laskavý čtenář nechtě vezme shovívavě na vědomí, že vydávání našeho časopisu zatím nedosáhlo technické úrovně předních světových deníků. Důsledkem je, že (zmníněný laskavý čtenář) dostane tento sešit nejdřív čtrnáct dní poté, co (i velmi neobratný) autor dopsal poslední tečku. Je jisté, že těch čtrnáct dní bude nabito událostmi. O některých je dnes těžko vědět, jak doopravdy proběhnou, a možná nastanou jiné, o kterých zatím nemáme tušení. (Promiňte – chcete-li – ctně věštkyňe a osvědčení jasnovidci.) Jistěže kupříkladu bývaly doby, v nichž se poroučelo větru, dešti. Taktéž se druhdy přinejmenším několik měsíců dopředu vědělo, kdo z kandidátů Národní fronty obdrží ve volbách devadesát devět celých, devět desetin procenta hlasů. Třeba za dva týdny už budou někteří oslavovat návrat oněch jistot – vím já?

Přibližně tak to mi to probíhalo hlavou v několika klidných okamžicích při čekání, až odpoledne vpadnou do Blahoslavova domu děti. Možná celou minutu bylo krásné ticho – vlastně nebylo to ticho. Ze zahrady bylo slyšet drozda a na zdi tiše cvakaly hodiny. Pravidelný zvuk, kterého si jinak nikdo nevšimne – nevťiravé, téměř nepostřehnutelné odměřování vteřin, každá je nová, každá nahradí tu předchozí. A po ní přijde další, ani ta tu ještě nebyla, projde a hned zas udělá místo jiné, zcela nové.

Banalita?

Možná je to banalita. Možná naopak člověk v těchto uspěchaných týdnech aspoň někdy potřebuje tu minutu ve ztichlém prostoru. To začnete myslet na to, zda je opravdu čas našeho života samozřejmost, která nestojí za zmínku. Jistě, je to jenom tichý zvuk hodin, který na něj upomíná, ještě nenápadnější než zpěv drozda, ze zahrady oznamujícího ostatním drozdům, že nejpozději večer určitě zaprší.

Už kdysi Augustin přiznával, že vůbec není snadné říci, co to je, co nás ustavičně obklopuje, a přitom každým okamžikem znovu nastává.

Odkud se vzala nová vteřina, která je tu místo té staré? Jak to, že uplynulý okamžik už není, ale já ještě jsem? Jak to, že mám ještě i dnes bezpočtu nových okamžiků, můžu se znovu setkávat s lidmi, čekat, že budeme mít nějaký čas společně – a vůbec: jak to, že je možné ještě něco čekat?

Nebo se zkusme ptát odjinud. Je snad něco aktuálnějšího než to, že Bůh pro nás ustavičně obnovuje příležitost k novému nadechnutí, novému pohledu, nové myšlence, nové větě – a nadto zve k naději budoucích věcí?

Zdá se mi dokonce, že právě to bude aktuální, až laskavý čtenář dostane do rukou tento úvodník. Netuším, o čem se toho dne bude od rána povídat a psát nejčastěji. Naopak jsem si jist, že mezitím proběhne víc než jedna událost znepokojivá, nebo nešťastná, nebo smutná, fatální, zlá. Rád bych se té jistoty zbavil, ale zrovna to nejde.

Možná se mi mezitím vytratí z paměti ta nečekaně tichá minuta z květnového odpoledne. Určitě také už doopravdy skončí upršené a studené květnové počasí. Letošní volební kampaň bude – chvála Pánu Bohu – za námi. A tak na začátku léta bude snazší dát si připomenout, že ještě budeme mít před sebou čas, jemuž Bůh dá dobrý obsah a smysl. Ještě bude co čekat.

Jaroslav Vítek

BYLO

Jaký byl víkend skautů s rodiči 7. – 9. května 2010

Když vám děti začnou odrůstat z batolecích let, dlouho neváhejte a pošlete je do 70. oddílu Junáka - tedy přesněji řečeno do evangelického skautu se základnou na Pellicově ulici. Odměnou vám hned příští rok bude nejen letní čas v Brně bez dětí, ale i každoroční Blažkov pro rodiče. Co vás tedy čeká? Přijedete na naše oblíbené středisko a mezi prvními instrukcemi zazní: „Nepřejeme si, aby rodiče během víkendu vstupovali do kuchyně.“ No, uznejte sami! Není krásně na světě? Slibujeme, že to dodržíme, ale nedá se to. Hned při první páteční seznamovací hře ve stylu PEXESA, kterou mimochodem někteří z nás obtížně chápali, se z kuchyně line tak neuvěřitelná vůně, že nakukujeme, a to, co vidíme, předčí naše očekávání. Skauti pečou domácí chléb. A když už zůstaneme u tohoto dosti významného bodu celého pobytu, nemůžeme nezmínit alespoň dva jedince - Muchu a Škeblu, které jsme skoro za celý pobyt neviděli. Výsledkem toho ale byly v sobotu na talíři domácí

lívance a v neděli – čekali byste knedlo vepřo zelo? Knedlíky nám nakládá pětiletý klouček a náramně nám chutná. Skauti jsou zaskočení předchozím vytrvalým deštivým počasím a chtějí nás ušetřit (možná bychom to ani nepřežili). Ruší tedy připravenou hru v lese a přichází - prý mírná - alternativa pod střechou v jídelně, hra Kufr, jak si ji můžete z minulých let vybavit z televizních obrazovek. Ale tady musíme říci, že sice v mnohém už jsme nepoužitelní rodiče, ale zde jsme se vyznamenali. Za vydatné pomoci našich nejmenších ratolestí jsme bravurně předvedli pantomimu přísloví „Mrtvý prd ví“, píseň „Včelka Mája“, předvést beze slov Jana Tleskače, polojasno, kopání latriny na táboře, sekvoj, bílou orchidej, sborové shromáždění či zlaté české ručičky - to jsme si skutečně užili. A den plynul v dalších blaženostech, neboť když nás skauti propustili na zdravotní vycházku do Strážku a tam nás čekala sklenice se zlatou tekutinou, tak jsme jim byli dosti vděční. Nehledě na to, že v této době bylo pečlivě dohlíženo na naše děti, které se vůbec nenudily, a při našem návratu jsme mohli zkontrolovat množství nově nasekaného a parovaného dřeva. Setkání tří generací probíhalo v sobotním večeru až do pozdního rána. Kvůli našim dětem neuvádíme čas. Ale když zasedne za "kozí dech" Ondřej Maňák a s ním začne hrát několik kytar a bubnů, tak dokud se zpívá, ještě se neumřelo (a dlouho přes půlnoc neumře). Co vlastně tvoří vzácnost těchto chvil? Naše setkání, společná píseň, úsměv, rozhovory, víra? Totéž jsme prožili i v nedělním ranním shromáždění. Podobenství o dvou synech (Matouš 21,28-31) a o dvou haléřích (Lukáš 21,1-4) nám byla nejdříve názorně zahrána. Pak Janka přečetla výklad od holandského teologa Nico ter Linden. Zdálo se, že už víc ani není třeba - to když se ohlásil Zip, že k tomu má ještě svoje krátké poznámky. Jenže ten jeho příspěvek byl chytrý a zároveň srozumitelný pro děti. A nejen srozumitelný, ale i oslovující. To jsme zjistili až doma z rozhovoru s naším dvanáctiletým synem. Spojit ty tři věci dohromady, to často nedokážou ani zkušení faráři. Zip to s boží pomocí zvládnul skvěle.

Že je evangelický skaut otevřený pro všechny lidi, to dotvrzovala přítomnost nových tváří a možnost navázání nových přátelství. Při společném posezení nám Divoch, který měl celou tuto akci na starosti, dal možnost nahlédnout, čeho všeho je potřeba při vedení jednoho z největších skautských oddílů v Brně. Je toho vskutku mnoho. A toho si my rodiče opravdu vážíme.

Osvaldovi

Tajný výlet v dubnu 2010

Ještě týden před plánovaným termínem se zdálo, že největším problémem bude počasí. Nakonec však se celý den usmívalo sluníčko, které nás provázelo po celou cestu od nádraží v Moravském Krumlově na nádraží v Ivančicích stejně, jako nás téměř celou trasu vedla modrá značka.

České dráhy našťastí popel z islandské sopky v činnosti nikterak neovlivnil a tak jsme v Bránicích v pohodě přestoupili na přípoj do cíle. Většina účastníků stejně již dříve dle drobných náznaků tušila, kam míříme. Na stanici nás posílila další skupinka z Miroslavi, a tak jsme se mohli přesunout k první zastávce, kapli sv. Floriána, odkud se ze straně porostlé zakrslými kosatci

otvírá krásný výhled na celý Krumlov. Jenom ten komín kdyby už zbourali. První plánovanou soutěž, týkající se Slovanské epopeje, nám zhatila zpráva, která se objevila na konci týdne, o plánovaném přesunu obrazů do Prahy. Takže zámek byl zaplaven turisty a nám nezbylo, než čas takto získaný využít pro hry, odpočinek či občerstvení. Někteří pro hledání tvora, který vyhloubil esteticky velmi podařené otvory do starého kaštanu, jehož pokácený kmen ležel na nádvoří zámku.

Následovala první část cesty podél říčky do vesnice, podle níž nese Rokytná své jméno. Těsně před ní se od pelotonu oddělila menší skupina vedená Igorem, která zamířila k nejbližší občerstvovací stanici. Zbylé děti vzaly zavděk dětským hřištěm k dovádění a my ostatní vyhrátým trávníkem u hradiště na ostrohu nad řekou pro krátký odpočinek. Kousek za Rokytnou využila Klárka palouček pro další hru dětí a pěkným zpestřením byl i neplánovaný přechod přes řeku na lanech pod dozorem zkušeného instruktora Petra Floriána. V hostinci v Budkovicích jsme dostihli uniknuvší skupinu a doplnili potřebné zásoby tekutin, vysušených během pochodu jarním sluníčkem.

Poté nás již nutnost stihnout v Ivančicích vlak vedla dále podél vody bez zastávky téměř až do cíle. Místní znalost nám pomohla překonat nedostatky ve značení cesty po modré, a tak nám na nádraží zbylo ještě trochu času na vyřešení hesla dne a rozdělení zasloužených odměn dětem. A tak by mne jenom zajímalo, jak stihnul Petr dojít do Krumlova pro auto, aby byl na nádraží nakonec dřív než my.

J.“B.“M.

Polévkový den v Líšni

Takový název měla akce, kterou uspořádala ve středu 28. dubna Střední zdravotnická škola Evangelické akademie. Chtěla tak oslavit dokončení 2. etapy oprav, týkající se nových oken a celé fasády na bývalé klášterní budově, kterou užívá jako nájemce od roku 2003. Mezi pozvanými hosty byl zástupce zřizovatele (jímž je Synodní rada naší církve) Mgr. Martin Čech, starosta městské části Brno-Líšeň, sestry Boromejky z Prahy a z Albrechtic u Krnova (mezi nimi 85-letá rodačka z Líšně a bývala žačka školy), ale i potomek patrona a mecenáše školy Ing. Belcredi.

Slavnost začala v 11 hod. bohoslužbami v místním katolickém kostele. Kázání Pavla Kašpara bylo oživeno zpěvem školního hudebního kroužku za doprovodu Ondřeje Maňáka a farářky Romany Špačkové. Ta také moderovala celý program a v jeho rámci poprosila některé z hostů o krátký příspěvek. Posluchače velmi zaujal hned první řečník, pan Belcredi, který popsal blahodárné působení svého prastrýce, hraběte Egberta Belcredi. Z jeho podnětu postarat se o malé děti a dospívající dívky tím, že poskytl selský statek s dvěma budovami, vzešla klášterní škola, které se ujaly sestry z Kongregace milosrdných sester řádu sv. Karla Boromejského. V roce 1863 (tento letopočet je i v nové fasádě nad hlavními vchodovými dveřmi) byla postavena nová školní budova a jako taková slouží po opravách opět. Z její historie, o níž jsme se mohli víc dozvědět z informačních panelů v prostorách školy, vyplývá, že se významně podílela na sociálním a kulturním životě Líšně. Nemajetné děti dostávaly v prvních letech jejího vzniku polévku a často i další potraviny, které zajišťovala manželka pana hraběte. V době rozkvětu navštěvovalo školu až 465 žáků, kteří byli rozděleni do šesti tříd. Ve škole se dívky učily domácím pracím, hudbě, vaření i šití (v době 1. světové války šily např. oděvy pro vojáky). Ve škole se též hrálo ochotnické divadlo a pořádaly hudební a tělovýchovné slavnosti. V období 2. světové války počet žáků klesl, protože mnohé matky si nechávaly děti doma jako pomocníky za nepřítomné otce. Škola sloužila též dočasně jako vojenský lazaret. Velká změna nastala v roce 1949, kdy byla škola zestátněna a sestry Boromejky vykázaný do Albrechtic u Krnova. V dalších letech byla v budově základní škola pro 1. - 5. ročník, a to až do roku 1998, kdy pro špatný stav budovy byla škola zrušena a opuštěná budova chátrala. V roce 2002 jsme se o prázdné budově dověděli na Evangelické akademii v Brně na Opletalově ulici, a to v situaci, kdy jsme pro rozvoj zdravotnické školy naléhavě potřebovali další prostory. Jako zázrakem se podařilo sjednat pro obě strany vhodné podmínky pronájmu, kdy se z částky na pět let dopředu předplaceného nájmu podařilo opravit budovu pro obnovení školního provozu k 1. září roku 2003. Starosta Líšně ve svém proslovu vyjádřil radost nad současným stavem budovy a jejím využitím a přislíbil podporu i do budoucna. V podobném duchu mluvila i zástupkyně sester Boromejek. I když bylo kruté a zcela nezákonné, jak o budovu kdysi přišly, bylo vidět, že se jí ve škole líbí a přeje jí zdárný vývoj. „Budova má svůj ‚genius loci‘, ochranného ducha domu, a záleží na všech,

kdo ji užívají, zda je to dokáže povznést a inspirovat k činění dobra nebo zda ducha vypudí a zaplaší svou naprostou soběstředností. Dobré pokračování ve smysluplném díle přinese škole i jejím uživatelům Boží požehnání. A za to se velmi přimlouvám." (*To jsem se mimo jiné snažila říci ve svém krátkém proslovu současným studentům a vyučujícím coby bývalá ředitelka školy.*)

Na závěr bohoslužeb zástupkyně ředitelky O. Smutná pozvala přítomné do prostor školy, kde si bylo možno vybrat ze sedmi druhů výborných polévek a zákusků, ale také prohlédnout odborné učebny a poutavě zpracované panely s kopiemi zajímavých dokumentů a fotografií. Během programu bylo několikrát vzpomenu na současnou paní ředitelku, která, ač první iniciátorka nápadu uspořádat polévkový den, se z důvodu vážné nemoci nemohla oslavy zúčastnit.

Za všechny přítomné děkuji všem, kdo se na přípravě polévkového dne podíleli. Bude nám jej připomínat i keramická polévková miska s logem školy, kterou dostali přítomní hosté jako dárek na rozloučenou.

Co říci závěrem? Všem vyučujícím i paní hospodářce Martě Matulové přeji dost zdraví a pedagogického optimizmu při náročném vedení současné mládeže.

Jana Slámová

ČTYŘIKRÁT Z BRNA

Kazatelské stanice

O kazatelské stanici **sboru Brno I** v Rychmanově (Újezd u Brna) bylo v Setkávání vícekrát. Pro úplnost jen dodejme, že původně patřila tato kazatelská stanice sboru v Nosislavi a po určitý čas byla dokonce samostatným sborem. Již více než sto let zde stojí krásný kostel, k němuž byla nedávno přistavěna apside, v které se skrývá hygienické zařízení. Scházíme se každou první a třetí neděli v měsíci. Novinkou jsou nyní ekumenické bohoslužby, které konáme dvakrát do roka společně s Církví československou husitskou, jejíž kazatel Milan Vostřel sem zajíždí ze Slavkova. Rychmanovští nyní nemají zastoupení ve staršovstvu, ale je dohoda, že brněnské staršovstvo ve věci Rychmanova nic nerozhodne bez souhlasu místních bratří a sester. Shromáždění se pravidelně účastní také bratři a sestry z nedalekých Šaratic, které v poslední době přivážíme autem. Problém je varhaník, kterého již několik let nahrazuje bratr farář nebo někdo z brněnských starších, kteří sem vozí sestru farářku.

jg

Kazatelské stanice **sboru Brno II** měly před půlstoletím sloužit i k setkávání členů v „okrajových“ částech města (Královo Pole, Řečkovice), v současnosti zůstala tato funkce zachována jen pro stanice na venkově.

Maličké KUŘIMSKÉ společenství nese důsledky toho, že Brno je dobře dostupné, a tak je pro některé evangelíky z Kuřimi i okolí zajímavější účastnit se dění v Blahoslavově domě, případně se přidat k některému z dalších brněnských sborů dle vlastní volby. Přesto se jednou měsíčně kromě prázdnin setkáváme při službách Božích také v Kuřimi (kostelík CČSH) a přítomných 7 – 20 účastníků se shoduje na tom, že ta setkání bývají radostná a povzbudivá.

Kazatelská stanice v TIŠNOVĚ má členů více, a Brno je vzdálenější. Služby Boží jsou zde tedy každou neděli a ve svátky, o letních prázdninách dvakrát do měsíce. Ani tady nebývá účastníků mnoho (10 – 20), někteří chodí velmi pravidelně, jiní - také v závislosti na věku, zdraví, vzdálenosti - spíše občas. Na jaře a na podzim se daří setkání v týdnu k biblickým hodinám. Mezi aktivitami členů vyniká přívětivost a ochota ke službě pro společenství, již kazatelská stanice už řadu let přijímá od manželů Justových. Pro činnost malého tišnovského společenství představují velkou oporu.

-k

Husovický sbor byl sám dlouho kazatelskou stanicí, samostatnost získal teprve po válce. Regulární kazatelskou stanicí nemá, to však neznamená, že by se kázalo jen na jednom místě. Každý měsíc se pravidelně konají bohoslužby v Domě důstojného stáří v Maloměřicích a každý měsíc kromě prázdnin bohoslužby v klubu Desert. Připočteme-li k tomu kázání na nešporách v Červeném kostele, křty, pohřby, a zejména hojné svatby, zjistíme, že ač sbor kazatelskou stanicí nemá, káže se ve sboru hodně. A protože má sbor faráře jednoho a ne dva, musí se kazatel opravdu činit. Snad je to Bohu ke cti a lidem k užítku...

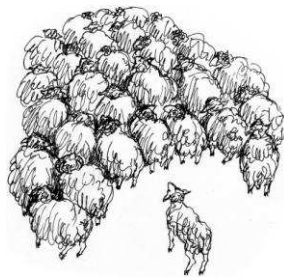
Šh

Kazatelská stanice **židenického sboru** v Blansku má s okolím asi 150 registrovaných členů, většina patří do střední a starší generace, nicméně v loňském roce byli po delší době confirmováni dva naši dospívající členové. Presbyterem zastupujícím naši kazatelskou stanicí ve staršovstvu sboru je bratr Jan Blahoslav Vladík. Bohoslužby máme každou neděli ve 14 hod., přičemž čtvrtou neděli v měsíci káže u nás kazatel Církve bratrské. Shromáždění se konají ve dřevěném kostelíku Církve československé husitské, což je starobylá stavba, přenesená k nám v roce 1936 z tehdejší Podkarpatské Rusi. Průměrná účast na bohoslužbách je 18 bratří a sester. Kromě bohoslužeb se konají v Blansku ve středu v 19 hod. biblické hodiny (scházíme se u rodiny Tomešových asi v počtu 8). Donedávna se scházely k biblické hodině děti, které však už odrostly. Po prázdninách chceme začít biblické hodiny se skupinkou předškoláků.

Marek Fajman, náhradník staršovstva za Blansko

Podobenství o ztracené ovci

Mt 18, 10-14

Ježíšova slova vyznačují pravidla společenství jeho učedníků, jemuž on sám dává jméno "církve". Ta je určena jeho přítomností. Kde je Ježíš, Ukřižovaný a Vzkříšený, tam je církev. Ježíšova přítomnost se přítom nedá vynutit rituály. Lze na ni jen očekávat a připomínat si jeho slib: "Kde jsou shromážděni dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich." Jeho přítomnost je slíbena těm, kteří se sejdou v jeho jménu. Když je církev shromážděna v jeho jménu, odevzdává se mu jako svému Pánu a upíná se k němu svojí důvěrou; a tehdy, při pokorném slyšení zvěsti o něm, On sám je přítomen ve své moci. To je jeho společenství spásy, jež je nasměrováno k němu, které jej vyhlíží a po něm touží.

V každém jiném společenství si lidé všimají těch, kteří něco znamenají. Ježíš však říká svému společenství: "mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých." Jsou to ti nepatrní, v lidských očích bezvýznamní, k nimž patřili jeho učedníci. A to má slyšet Církev, že Bohu jde právě o ty, které svět přehlíží. "Jejich andělé v nebi jsou neustále v blízkosti mého nebeského Otce." Jako by tímto obrazem chtěl Ježíš ukázat, jak je Pán Bůh o těch nepatrných neustále informován od svých andělů. Jestliže tedy andělé těchto „nepatrných“ mají tak vysoké postavení před Bohem, pak musí též Církev projevat odpovídající úctu vůči těmto „nepatrným“. Jejich postavení je důvodem toho, proč přehlíženi a nemá být jimi pohrdáno. Pohrdat jimi znamená dopouštět se násilí vůči nebeskému světu. Spásonosná aktivita nebeského Otce je totiž zaměřena na „nepatrné“. Boží zájem se obrací ke každému, i kdyby se jednalo o člověka sebemenšího významu.

Možná, že mohou ve svém životě zabloudit jako ta ovce, kterou zachrání její pastýř. "Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul jediný z těchto maličkých." V Církvi má tato Boží vůle najít své naplnění. Církev je svatá přítomností Ježíše Krista, ale je tvořena lidmi. Církev tedy není ideální společnost, imunní vůči hříchu. Kdyby tomu tak bylo, neučil by nás Pán Ježíš prosbu o odpuštění našich vin v Otčenáši. Pán Ježíš však Církev tvoří jako společenství bratrské a sesterské lásky, jemuž přece nemůže být lhostejné neštěstí druhého. A vzdalovat se od Boha je největším neštěstím.

V člověku se prolíná to nejlepší s průměrností i s tím nejšpatnějším, dřímají v něm také ještě neprobuzené schopnosti, které vyplouvají na světlo, když člověk narazí na důvody, proč věřit a doufat v Pána Boha. To můžeme jediné tehdy, když ve svém nitru překonáme tolik rozšířené vědomí nešťastnosti a zmaru; pak jsme s to v sobě objevit prameny své lepší budoucnosti i budoucnosti světa. Jedná se o nesmírně obtížný úkol, ale překonáváním překážek člověk roste a dotváří sebe sama do podoby Boží. Velikost úkolu tedy člověku zároveň ukazuje velikost jeho povolání, a to je

cosi nesmírně radostného a pozitivního. Vždyť v nitru každého z nás je vtištěn úžasný Boží obraz.

Naděje je hluboce zakořeněna v lidském srdci. Kdo ztrácí naději, ztrácí i svůj život. Jsem tím, v co doufám, protože člověk svůj život naplňuje tím, oč usiluje. Když se člověk upíná k časným bezprostředním nadějím (rozum, vědeckost, pokrok, technologie, politika, ideologie, zdravá výživa, ale i horoskopy, hnutí new age, esoterika, okultismus ...), zjistí, že mají jen malou nebo žádnou schopnost naplnit jeho srdce a zachránit ho, proto klamné naděje přivádějí člověka až k srázu rozčarování a zoufalství. Pravá naděje je „chovat důvěru vůči realitě“. Naděje není zaměřena pouze k posledním věcem na konci časů, ale také k posledním věcem přítomným již v tomto čase, k samotné hlubině přítomnosti, která díky Kristu přímo spočívá na Přítomnosti, jíž je Hospodin zástupů. Naděje se tak vtěluje do přítomnosti, do časů, stejně jako se do něho vtělilo věčné Slovo a stejně jako do něho vstoupilo Boží království. Lidské dějiny jsou prostoupeny dějinami spásy, protože všechno je dar, všude a vždy lze vzdávat díky za nesmírné dary milosti.

Tedy i v našem každodenním životě každý přítomný okamžik spočívá na ustavičně trvajícím Božím Ted'. Tak lze také vnímat Boha. Proto na základě tohoto nyní a vždy hlubinně přítomného Božího Ted' jsou dějiny spásy přítomně a živě působící. Bůh věnuje veškerou svou pozornost každému učedníku. Jemu jde o jejich záchranu.

Ježíšův učedník musí být jako Otec v nebesích, jednat podle jeho vzoru, tj. vzoru dobrého pastýře, a tak se podílet na činnosti záchrany „zbloudilých“. Milosrdná Boží láska každého hledá, avšak nikoho nenutí. Boží jednání je model pro křesťany, aby měli starostlivost a péči o toho, kdo „zbloudí“, jelikož se nachází v nebezpečí, že by mohl „zahynout“. To znamená v posledu mít k „zbloudilému“ lásku, kterou měl k takovým lidem Boží Syn.

Však scházet se v jeho jménu znamená být proniknut jeho láskou, která je nad naše zkušenosti a představy. Každý Ježíšův učedník má také nesmírnou hodnotu, protože je nositelem drahocenného vlastnictví, jímž je víra v Pána Ježíše Krista. Ježíše, jenž přišel každému z nás říci: „Neboj se, já tě miluji; v mých očích máš cenu; pojď, vykroč na cestu života a staň se pastýřem, který bude druhým ukazovat, že je jim odpuštěno a že jsou milováni.“ Amen.

MODLITBA

Věčný Bože, vzdáváme Ti díky za Ježíše, za to, že jsi v něm vstoupil do naší časnosti a že v něm konáš své dílo spásy i dnes. Dej, ať žijeme víru, naději a lásku jak ve vztahu k Tobě, tak k sobě a bližnímu a ke světu. Amen.

Autor předešlých dvou stránek, **Jiří Ježdík**, se narodil 21.4.1965 v Praze, kde také vyrůstal. V roce 1984 byl pokřtěn v ČCE. V letech 1990-1997 studoval na Evangelické teologické fakultě UK a na ženevské teologické fakultě se zaměřením na etiku a pastýřskou péči o pacienty. Vedle toho v 80. a 90.

letech vykonával řadu zaměstnání: pracoval mimo jiné jako zdravotník v nemocnici, osobní asistent u handicapované dívky, noční hlídač v hotelu. V letech 2001-2007 působil jako učitel křesťanství a křesťanské etiky na Evangelické akademii v Praze. Zajímá se o bibliodrama a duchovní doprovázení. Je ženatý. Od roku 2008 je farářem ČCE v Písku.

ROZHOVOR

Největší výstřednost vesmíru máme denně před očima

Jste kněz, spisovatel, vysokoškolský učitel, cestovatel... Působí všechny tyto aktivity v harmonii, nebo máte někdy problém je sladit?

Všechny aktivity působí v harmonii, škatulkování je konstrukt lidské mysli. Až jednou zemřu, Bůh se mě nebude ptát, proč jsem nebyl knězem nebo spisovatelem nebo svatým Petrem – bude se ptát, proč jsem nebyl Markem Váchou. To je ta velká otázka. Kéž bych byl tím, kým mám být!

A jak se vám s "harmonii" šíře vašich aktivit žije v české církvi? Nebo je to také jen zavedená představa, že aktivní a ne zrovna konformní kněz to má těžší?

Žije se mi v církvi velmi dobře, koneckonců jsem venkovský farář v pohraničí a jsem na moravsko-rakouském pomezí velmi spokojen, mám neuvěřitelné štěstí na přátele. Není malých rolí. Jeana Vianneyho poslali do zapadlé vesničky v horách – a on udělal z Arsu duchovní centrum Francie!

Co dnes bývá nejsilnější motivaci pro studium v kněžském semináři?

Nejsem Bůh, abych viděl do záhybů lidské duše. Tiše věřím, že dodnes je u většiny nejsilnější motivací nadšení.

Pobýval jste v Antarktidě, napsal jste o tom zajímavou knihu. Láká vás vrátit se tam?

Okamžitě bych se vrátil, a nadlouho. Antarktida je překrásná, je to jediné místo na světě, kde je příroda ještě mnohem silnější než člověk, jediné místo na světě, kde je ticho, kde člověk ještě nevystřelil na člověka, přírodní minimalismus, skály, vzduch a led. Po jedné expedici jsem se potuloval v Chile po horách místního národního parku, všechno bylo moc hezké, ale příroda už byla zkrocená, za plotem, s ochranáři milými a zdvořilými, ale přece jen s ochranáři. Antarktida je divoká píseň, kde je člověk ponechán sám sobě, kde špatný záběr pádlem může znamenat konec, ale kde se člověk na druhé straně dotýká Boha mnohem intenzivněji než zde. Moc rád bych ještě jednou slyšel volání antarktických velryb, tábořil mezi ledovci, viděl ty k zešílení dlouhé západy slunce. Nedá se to popsat, je třeba to prožít.

Není to pro kněze příliš adrenalinu?

Nejsem to, čemu vy říkáte "kněz", jsem já! Nemůžu přece žít v přihrádce. Necht' si okolí a různí další lidé myslí, co potřebují.

Chci říci, nepocítil jste někdy, že by vás kněžský stav v něčem – citech, emocích – omezoval?

Jestli máte na mysli osamělost a rodinu – tak ano, v tomto mě kněžský stav určitě omezuje. Na druhé straně jsem si jej zvolil dobrovolně, takže mám, co jsem chtěl. Pravda, v den svěcení člověk není schopen odhadnout, jací běsi na něj v dálce čekají.

Co je – nebo mělo by být – cílem lidského života?

No to je otázka, se kterou si lidstvo láme hlavu od té doby, co jsme začali chodit po afrických lesostepích! Jeden z pokusů o odpověď nabízí kniha Kazatel, nejskeptičtější kniha Bible. Její hlavní protagonista prochází s neklidem zemí a hledá cokoli, co by jej mohlo uspokojit a nenechá se nikterak omezovat morálkou nebo desaterem. Obklopí se majetkem a doufá, že mu to přinese štěstí, pak testuje alkohol, sex, zábavu, peníze, poté vzdělání a práci. Pak zkouší vytvořit něco, co by jej přečkalo – domy, sbírky umění, děti. Na závěr přichází k poznání, že i mládí, zdraví a krása mu protečou mezi prsty. Celé své hledání začíná známou větou "marnost nad marnost, všechno je marnost" – a ke zděšení čtenářů touto větou své hledání také končí. O kokoli v životě usilujeme, to vše již Kazatel má a trochu ironicky se nám dívá do očí.

Je tedy důležitější než cíl hledání smyslu? Vy jej nacházíte?

To Kohelet neříká, jen konstatuje, že na Zemi smysl nenašel. V závěru knihy nedává řešení, nehlásá konečnou pravdu, neříká, jak to je. Tím odpovídám na vaši otázku, Kazatel je mi nejbližší postavou v Bibli.

Ptají se vás lidé, kdy bude konec světa?

Neptají, spíše mi konec světa oznamují. Posledním hitem je datum 21. prosince 2012. Navrhuji si vše pečlivě zapamatovat a 22. prosince 2012 ráno z toho pro sebe vyvodit poučení o důvěryhodnosti všech příštích ohlašovatelů konců světa.

Nakolik je v dnešním světě víra záležitostí osobní a v kterých oblastech může zasáhnout do obecného dění?

Protestantismus chápe víru velmi osobně, ve smyslu já a Bůh. Katolicismus poněkud šířeji, my a Bůh, či společnost a Bůh; snaží se posvětit všechny aspekty života, jídlo, pití, práci, odpočinek, politiku, lásku a válku. Religio je v této perspektivě vzduch, který dýcháme, způsob, kterým jsme na světě. "Protestantská" jsou ta náboženství, která se zaměřují na jednotlivce a jeho přímý vztah k Bohu, jeho osobní víru a spasu. V současné pluralitní společnosti dochází nepochybně k "protestantizaci" všech náboženství včetně katolického.

Rozmýšlíte někdy, pozorujete-li osobnosti veřejně činné, zda svým konáním svědčí o své víře?

Především svědčí o morálním kolapsu společnosti. Pravda a lež se staly akceptovatelnými alternativami, jak se kdy která hodí.

Podle čeho se katolický kněz rozhoduje, kterou politickou stranu bude volit?

Obečná pravda je, že před každými volbami vždycky jedna strana chybí – ta, kterou bych chtěl volit. Snad to bude pochopeno dobře, když vzpomenu kamaráda Artuše, který si dá vždy před volební místností dva panáky a pak "to tam jde hodit". Dřív by se to mohlo říkat jako vtip, u letošních voleb už to nebude ani tak vtipné, jako nutné.

Věříte v zázraky?

Věřím. V zázraky ve smyslu oněch neuvěřitelných náhod, či chcete-li "náhod", které občas potkají většinu z nás. Ale věřím i v zázraky, při nichž dojde k prudkému vpádu numinózní do našeho světa – jako je novozákonní zážitek svatého Pavla na cestě do Damašku nebo Lazar odcházející z hrobu. Tohle nebyly ony jemné náhody, nýbrž víchr. Velmi poučným dokumentem ze současnosti je v tomto kontextu film Ivetka a hora. Řečeno naším moderním jazykem, věřím v zázraky ve smyslu výrazného porušení stávajících pravidel přírodovědecké hry. Ten největší zázrak ostatně máme všichni před očima. Kdybychom ve zrychleném videu sledovali dějiny Země, před pouhými čtyřmi miliardami let byla naše planeta svítící žhavé těleso – a dnes jsme zde my. Myslím, že tu největší neuvěřitelnou výstřednost vesmíru máme denně před očima.

Je možné v tomto procesu najít Boha?

O co tu jde, je zahlédnout dějiny planety Země bez všech ideologií, -ismů a interpretací – jako dítě nebo jako udivený mimozemšťan na dovolené. Nehledat v evoluční biologii a fylogenetice municí ani pro víru, ani pro ateismus. Ať jsme věřící nebo ateisté, zorganizování se hmoty do první živé buňky, evoluce života a konečně vznik přemýšlivých a milujících bytostí z hlíny této země by nás měly neustále uvádět v neklid, v úžas, v určitou nervozitu.

A jak v souvislosti s tímto chápat schopnost člověka nejen destruovat sebe coby druh, ale i základní prvky (vodu, vzduch), díky nimž je schopen existovat?

Věřím, že člověk nemůže žít v míru s přírodou, pokud nežije v míru sám se sebou. My chápeme morálku jako privátní věc, soukromou volbu. Židé věděli, že se sociální hřích promítá i do přírody, že země křičí, že kvůli hříchu Izraelitů chřadne vinná réva, a dokonce ryby v moři umírají! Megalomanské stavby komunismu, hnědouhelné povrchové doly nebo Novomolýnské nádrže u nás pod Pálavou jsou určitým zrcadlem svých budovatelů, obrazem nás samých, křičící zemí.

Přednášíte etiku na lékařské fakultě. Vnímáte přenositelnost etických zásad do praxe?

Je asi marná snaha pokoušet se plavat proti proudu: naši studenti přicházejí na fakulty již vybaveni étosem své výchovy a je iluzorní se

domnívat, že kurz etiky z nich udělá etické bytosti. Jedním dechem k tomu chci dodat, že většina našich studentů přichází na fakultu s velkým nadšením a citlivým svědomím. V seminářích z etiky považují za velmi důležité, aby určité otázky byly položeny a názory představeny.

Jaké ambice máte jako autor knih? Poučit, zanechat svědectví svého názoru, uvést se jako vzdělanec...?

Ale kdepak! Tony de Mello na to má krásný postřeh, se kterým se naprosto ztotožňuji: Do dvaceti let pro mě bylo velmi důležité, co si o mně okolí myslí; od dvaceti do třiceti mi to bylo úplně jedno; po čtyřicítce jsem pochopil, že si o mně nikdo nemyslí nic...

Znáte prostředí velkoměsta, akademické půdy i venkova. Existuje rozdíl mezi moravskou a českou zbožností?

Nejde generalizovat. Na jižní Moravě je možná víra více instinktivní, intuitivní, více spojená s přírodou, snad více slovanská. V Praze se věci promýšlejí krok za krokem, víra je více intelektuální, rozumová, odargumentovatelná. Obojí má své veliké výhody.

Působíte pozitivně. Ale jak prožíváte a řešíte svoji "temnou noc", pochybnosti, kritické výhrady vůči okolí?

Myslím, že "temná noc" se nedá řešit, je třeba ji prožít, jít skrze ni, jakkoli je to děsuplné. V určitém momentu člověk odmítne život jen jako co nejpříjemnější čekání na smrt. Jídlo, filmy a nakupování přestávají stačit k pocitu štěstí, ale vpředu není nic vidět – poutník se ocitá v mrazivém a tmavém vzduchoprázdnu. Hluk světa odezněl, ale píseň ještě není slyšet. A Bůh jako obvykle mlčí. Teprve mnohem později se zablýskne na konci tunelu světlo. Ale o tom se nedá mluvit tak, jak o tom mluvím teď, ve smyslu popisu, jakéhosi přibalového letáku nebo návodu k použití; je třeba si tím projít. Chci říct, že krize je šance.

Otázky kladla Milena M. Marešová, literární kritička a publicistka

Marek Vácha, narozený r. 1966 v Brně, je římskokatolický kněz, přírodovědec, pedagog a spisovatel. Absolvoval obor molekulární biologie a genetika, v Olomouci a v Bruselu vystudoval teologii. V letech 1997 a 2000 se s polárníkem Jaroslavem Pavlíčkem účastnil výprav na Antarktidu. V roce 2002 žil šest měsíců v trapistickém klášteře Sept-Fons ve Francii. Užívá skautskou přezdívku "Orko" (zkratka slov "Orlí oko"). Je administrátorem farnosti v Lechovicích u Znojma, kaplanem Římskokatolické akademické farnosti při kostele Nejsvětějšího Salvátora v Praze a přednostou Ústavu lékařské etiky na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Specializuje se na otázky evoluční biologie, lékařské a environmentální etiky. Mimo desítek odborných a populárně naučných článků je autorem knih: *Tančící skály* (2003), *Šestá cesta* (2004), *Návrat ke stromu života* (2005), *Poslední země* (2007), *Místo, na němž stojíš, je posvátná země* (2008), *Probouzení* (2009). Má svoje internetové stránky: www.orko.cz

převzato z internetu, idnes.cz

Modlitba zpěvem

„Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem, neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství. Hospodinova věrnost je věčná! Haleluja.“ Ž 117

„Teprv když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem... Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech.“ Ž 73

Jak chválíte Hospodina? Jak přicházíte do jeho blízkosti? Jistě je mnoho cest; pro mě je tou cestou píseň. Písně mnou hýbají od dětství. Kdysi to byly písničky u táboráku s turistickým oddílem, později mládežnické z Nové písně či Svítáku, ještě o fous později první chválící – na brigádě či pobytu s jinou mládeží. Tyto už měly velmi blízko k modlitbě a byly mi velmi vzácné.

Novou kapitolou je setkání s písněmi z Taizé. Kdo tam byl, ví, že celý pobyt, každý den je prodchnut písní, jako by to byla pořád táž, ale na mnoho slov a melodií... táž píseň o dobrém, velikém Bohu, který slyší, sklání se, naplňuje pokojem a radostí, Bohu, který je mocný, Pán a Král nade vším stvořením i každým člověkem, který mě zná, čeká na mě, má radost, když k němu přicházím. Písně v Taizé znějí mnoha hlasy, jazyky, jsou to mohutné chvály sjednocující nejrozmanitější lidičky – a že jich tam bývá pohromadě i několik tisíc. Co se mi na nich však tolik líbí je to, že zůstávají mocné, i když je člověk zpívá sám nebo v kroužku deseti, patnácti lidí. Bůh je tam blízko. Nevidím ho, ale jistě cítím. Zvláštností těchto písní je jejich mnohačetné opakování. Kdo na to není zvyklý, řekne si třeba: proč to mám pořád opakovat, vždyť už to zpíváme po páté, kdy už to skončí? Jenže to je na nich právě to krásné, že když to člověk zpívá po páté, začne mu ten zpívaný text teprve docházet – tedy alespoň u mě to tak je. A když mi to dojde z hlavy níž, až do srdce, tak to mohu i prožít a radovat se a žasnout nad velikým Bohem, nad jeho nepochopitelnou milostí i blízkostí... a to pak už moc nezpívám, protože brečím. Ale i tak můžu poslouchat, jak zpívají jiní a nechat se nést jejich zpěvem a časem se zase přidám a jsem moc ráda, že se ta jedna píseň ještě pořád zpívá, protože teď to zpívá cosi ve mně – to se nedá popsat, to jde jen prožít.

Od těchto písní je už jen krůček k tichu. To je zvláštní dar. Některé písně jako by byly dveřmi k tichu. Mlčení mi moc nejde. Tedy, ne že bych nedokázala mít zavřenou pusku, ale takové to ticho i uvnitř. A právě když mi to vevnitř moc kecá a chci to ztišit, zpívám. Píseň mě nově nasměruje, dá mi nahléd na současnou situaci, tak nějak mě srovná – tedy ne píseň sama, ale její Autor (s velkým A). Nějak s tím souvisí řád. V mé hlavě často moc řád ani pořádek není, ale v písní je mnohé dané: slova, rytmus, melodie. Je to jako kdyby mě někdo vzal za ruku. (Chodíte rádi za ruku? Tedy myslím jako ti, kdo se nechávají vést, ne ti, kteří mají druhé na starosti a musí dávat pozor na cestu, auta, křižovatky...) Vede-li mě někdo za ruku, věřím mu,

uvolním se, nevnímám cestu, důležitý je směr a cíl. Píseň vedená Duchem má moc dovést mě k dobrému cíli, ani nevím, jak a kudy. Nemusím rozumět všemu. Stačí, věřím-li Autorovi.

A jsou i písně, které mě zvednou ze židle nebo skloní na kolena. Při takových jsem nejraději, když kolem sebe ani nikoho neznám a nemusím řešit, co si o mně někdo pomyslí. Vlastně, buď ať nikoho neznám nebo znám tak dobře, že to opět neřeším. Jde o písně, jejichž texty vycházejí z Písma nebo z lidské zkušenosti hledání Boha, přicházení k němu, odevzdávání se do jeho rukou. Chvály jsou opravdu radostné, prosby upřímné, je tu čas a místo k otevření i přijímání. Je jistě mnoho způsobů, kterými Bůh–Duch přichází, ale vím, že jedním z nich je píseň. Několik takových jsem zažila při chválách u komunity Emmanuel.

Moje maminka měla ráda písně z našeho kostelového zpěvníku a dodatku k němu. Zvláště Komenského písně ji hodně oslovovaly. Vím, že i tam je mnoho k objevení a tyto poklady na mě ještě čekají. Jsem Pánu Bohu vděčná, že mi v každý čas dává i skrze písně chléb vezdejší.

V poslední době mám příležitost objevovat ještě další rozměr či moc písně. Jde o chvíle, kdy se chci za nějakého člověka či situaci modlit, přimlouvat. Ano, myslím na něj, prosím o Boží přítomnost, vedení... ale po chvíli cítím, že bych chtěla v modlitbě pokračovat, ale znovu Pánu opakovat své prosby, když On v té situaci je, On ji má ve své ruce a ví nejlíp, co je dobré... připadá mi nesprávné dál mlet svou. A tu je píseň. Slova, která někdy znějí obecně, mají nový význam, najednou jsou velmi živá – a světe div se – jsou to často slova chval, díky, důvěry. Nyní tedy trávím čas v modlitbě, v myšlenkách předkládám potřebného člověka, ale nejsou to už moje slova: Bože, dej ať..., po kterých ve mně stejně často zůstává napětí a nejistota. Když Boha chválím, prožívám, že On je Pánem té situace, On je nad tím, Jemu to Bohu cele svěřit – nejistoty, obavy, strachy. Po takové modlitbě smím mít darovaný pohled na celou situaci, mohu žít dál s důvěrou, v radosti. Mám pocit, že tak nějak může vypadat ona neustálá modlitba, která je mi běžně tak neuchopitelná.

V jedné písni se zpívá: „Svou ruku do dlaní silnějších, než je mé doufání, já vložím s dechem posledním...“ Chvála Bohu, mohu do Jeho dlaně vkládat ruku svou i jiných kdykoli. Bohu díky!

Iva Oukropcová

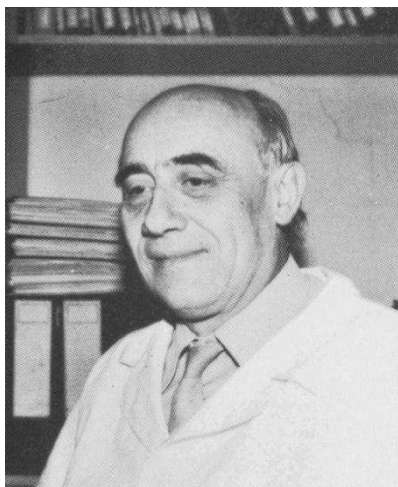
ŽILI MEZI NÁMI

Doc. MUDr. Svatopluk Doležel, 1921 -1996

Curriculum vitae: Svatopluk Doležel se narodil 26. listopadu 1921 v Prostějově. Jeho otec byl ruským legionářem. Vyrůstal v prvorepublikovém vlasteneckém a sokolském prostředí, maminka, strýc a teta byli náčelníky Sokola. Vystudoval klasické gymnázium v Prostějově. Jeho spolužák Luboš Hána (pozdější farář ČCE) ho přivedl do evangelického sboru v Prostějově,

kde tehdy působil senior Emil Stehlík. Pod jeho vlivem se nechal v dospělém věku pokřtít a stal se členem prostějovského sboru, později tam přistoupili i oba rodiče. Po válce vystudoval medicínu (1945-1949) na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity a nastoupil jako asistent do Anatomického ústavu, který vedl profesor Žlábek. Zde působil 12 let, než byl propuštěn, poněvadž byly obavy z jeho špatného ideologického vlivu na studenty. Dva roky pracoval jako sekundář v patologicko-anatomickém ústavu lékařské fakulty a odtud odešel do Bratislavy (1963-1986), kde byl zaměstnancem Ústavu normální a patologické fyziologie Slovenské akademie věd. Do Bratislavy však nemusel dojíždět, poněvadž se v Brně podařilo zřídit detašované pracoviště v Ústavu patologické fyziologie lékařské fakulty. Odtud jako vedoucí vědecký pracovník odešel do důchodu. V roce 1990, kdy pominuly ideologické překážky, se habilitoval a až do své smrti 23. října 1996 pak působil jako docent v Ústavu patologické fyziologie Masarykovy univerzity.

Měl tři děti, ale prostřední syn v roce 1966 zemřel na vrozenou srdeční vadu. Sám byl křehkého zdraví a od 32 let, kdy onemocněl dětskou obrnou, bojoval s jejími následky. Ve vyšším věku se pak přidružilo těžké astma. Měl však radostnou povahu, s níž překonával všechny životní obtíže. Kromě jeho práce, která mu byla koníčkem (struktura a inervace ledvin, cév a srdce) byl velkým znalcem historie a i v jiných oborech měl encyklopedické znalosti. Byl aktivním členem Českobratrské církve evangelické, členem staršovstva, později byl zvolen kurátorem sboru Brno I a seniorátním kurátorem.

Bratr Dr. Svatopluk Doležel už v mládí přemýšlel o zakotvení a smyslu života. Pod pastýřským vedením br. faráře a seniora Emila Stehlíka přistoupil k Českobratrské církvi evangelické, v níž nehodlal být jen trpným členem. V době brněnských vysokoškolských studií pracoval ve spolku moravských evangelických studentů Žerotín a v Akademické YMCA. V r. 1951 se oženil s PhDr. Věrou Michalovou, která mu vždy byla oporou a věrnou průvodkyní na nelehké životní cestě.

V I. brněnském sboru přijal ochotně členství ve staršovstvu a později volbu za kurátora. Za několik let byl zvolen i kurátorem Brněnského seniorátu. Svoje presbyterské i kurátorské úkoly v církvi vykonával s poctivou svědomitostí a snahou o dorozumění, ale také, když toho bylo potřeba, s ráznou rozhodností. Mnozí ve sboru i v seniorátě stále vděčně vzpomínají na jeho spolupráci a přátelství.

Ve svém vědeckém bádání dosáhl mezinárodního uznání, když byl přijat za člena New York Academy of Sciences. Čekala ho vyhlídka na místo profesora anatomie na lékařské fakultě MU. Při svém úsilí měl stále na mysli mravní

odpovědnost vědecké práce i lékařské praxe. To dokázal tím, že se v době totality nezřekl svého přesvědčení a své víry za cenu toho, že byl zbaven styku se studenty a musel se vzdát akademické kariéry. Zvláštním řízením Božím mohl však pracovat dále na odděleném pracovišti patologické fyziologie. Svým mimořádným nadáním, vědeckou akribií a technickou dovedností přispěl k novým poznatkům v tomto oboru. Nadto byl pozorným rádcem a přímluvcem všech, kdo se na něj obraceli se svými bolestmi. Přitom zápasil po mnohá léta s vlastním postižením, které dovedl i v těžkých krizích přemáhat a znova pokračovat ve svém díle. Uvědomovali jsme si na něm, že i slabé srdce může být statečné. A tak svým dílem i životem nám dal příklad věrného pracovníka v církvi a srdnatého člověka. Také důkaz toho, že věda a víra nemusí být v rozporu, ale naopak mohou společně přinášet mnohé požehnání.

Na konci svého života se v nových poměrech dočkal bratr Doležel uznání své vědecké práce udělením docentury. Zemřel krátce před svými 75. narozeninami dne 23. října 1996. Rozloučili jsme se s ním v přeplněné obřadní síni brněnského krematoria kázáním na text L 24,29, jehož první část byla před 45 lety svatebním textem manželů Doleželových. Já sám s velikou vděčností myslím na milého přítele a věrného spolupracovníka, který mi mnoho pomáhal svými radami a povzbuzením.

Jan Pokorný

Moje vzpomínky na bratra Svatopluka Doležela začínají v období 1943 - 1948, kdy jsme patřili – já od své konfirmace – do brněnského Dorostu a Svaťa do starší generace ve Sdružení. Pak přišla pro mne léta studií, vikariátu v Praze, vojny a 15 let působení v seniorátu Královéhradeckém. Do Brněnského seniorátu jsem se vrátil na jaře 1969, kdy mě zvolili za faráře v Boskovicích. Svaťa mě při instalaci v září 1969 pozdravil jako seniorátní kurátor. Později ještě jednou přijel jako seniorátní kurátor přijmout slib nového staršovstva.

Ale doopravdy jsme se poprvé osobně setkali (a také utkali) v mládeži, při biblickém výkladu Ježíšova podobenství o milosrdném Samařanu (L 10,25-37). Z biblického kroužku, který hrál u některých z nás velkou roli v předešlé ke studiu bohosloví, mi utkvěla zásada vykládat bibli biblí (Helvetské vyznání II/1). Hojně jsme si proto mnozí pomáhali biblickou konkordancí a srovnávali navzájem místa podobná i nepodobná*. Veden touto metodou přibrál jsem k dotyčnému výkladu Ježíšova podobenství verš z proroka Ozeáša a ztotožnil „lotry“ s „rotou kněžstva“ (Oz 6,9). Diskuse se vedla nad otázkou, kdo jsou oni „léstai“, lotři. Podstatná otázka „Kdo je můj bližní?“ zůstala stranou. Svaťa vášnivě odporoval, ale přitom nechyběl jeho typický úsměv. Spojení Ozeáša s evangeliem se mu jevilo jako něco nemožného.

Po třiceti letech jsme začali spolu sedávat na poradách seniorátního výboru – já jako novopečený senior, Svaťa jako odcházející seniorátní kurátor, nyní ve funkci 2. náhradníka. Do jednání nezasahoval. Zdáli jsme se mu asi dost energičtí i „moudří“. Vzal si do péče sbory na Vysočině (Olešnici, Prosetín, Rovečné a Veselí). Jezdil tam a na zasedáních zpravidla jako poslední v řadě referoval o tom, co při svých návštěvách viděl a zažil.

Svaťa byl výzkumník. Tělem i duší. Patřil do týmu prof. Kořístka, který tehdy řešil otázku umělých orgánů, především náhrady srdce. Do jedné schůze přišel Svaťa radostně naladěný a málem už od dveří bujaře volal: „Tele žije!“ Experiment s pokusným zvířetem se k radosti výzkumníků dařil a tele už kolikátý den i s umělým srdcem žilo. Na jak dlouho, to jsme se už později nedověděli, ale toto vítězné zvolání nám uvízlo v paměti.

Když později jeden z kazatelů v seniorátě požádal seniorátní výbor o dva dny studijního volna v týdnu a přál si být uvolňován z části svého pracovního úvazku, Svaťa to vlídně, ale rozhodně odmítl: „Kde myslíš, že u nás berou čas vědeckí pracovníci? Jedině v noci. Na úkor svého volna. Rodiny. Zálíb či pohodlí. Žádný z nich není zproštěn nebo z části osvobozen od svých normálních pracovních povinností!“ Věc byla vyřešena.

Svatopluk Doležel miloval přesnost v docházce. Pro opozdilce měl humorné i káravé úsloví, pocházející patrně ještě z doby Rakousko-Uherska: „Fünf Minuten vor der Zeit ist Soldatenpünktlichkeit.“ – Vojenská přesnost podle toho znamenala, že přijít včas rovná se přijít o pět minut dříve. Sám Svaťa se také podle toho řídil.

Když se v roce 1996 rozhodovalo, zda mám jít či nejit na závažnou operaci srdce, byl Svatopluk rozhodně pro operaci, a to co nejdříve. Pověděl, že odklad může znamenat nevratnou plicní hypertenzi. Když jsem pak uléhal na operační stůl, nebyl jsem si jist, zda se svou přátelskou přímluvou u operatérů nezasazoval v můj prospěch. Po operaci a rekonvalescenci jsem však už neměl příležitost se na to bratra Doležela zeptat. K mému zármutku mezitím zemřel.

Miroslav Rozbořil

ZE SBORU BRNO II

Zpráva o činnosti kazatelské stanice v Tišnově

V kazatelské stanici v Tišnově nemáme vlastní prostory, kde bychom se mohli scházet. Musíme proto využívat pronajaté místnosti. Během minulých let jsme tato místa několikrát měnili. Některá byla pro bohoslužby důstojná, jiná méně. Nyní se scházíme k bohoslužbám v budově Centra sociálních služeb, kde je kaple. Je to příjemné prostředí a zveme Vás k návštěvě.

Služby Boží se konají pravidelně, a to první a pátou neděli v měsíci ve 13.45 hod., druhou, třetí a čtvrtou neděli v 10.30 hod. Bratři faráři se při nich střídají; v případě zaneprázdnění obou máme bohoslužby čtené – koná je sestra Hochmanová. S potěšením jsme přijali ochotu sestry Floriánové doprovázet zpěv na elektronických varhanách. (Viktorie Floriánová a její bratr Jonáš byli v roce 2008 zde v Blahoslavově domě konfirmováni.) V jarních a podzimních měsících se scházíme na biblické hodiny střídavě v rodinách.

O naší činnosti jsme informovali i v časopise „Tišnovské noviny“. Modlíme se za to, aby aktivita v naší kazatelské stanici pokračovala a oslovila další

bratry a sestry v Tišnově. Závěrem chceme poděkovat oběma kazatelům za službu, za to, že k nám přijíždějí i za nepříznivého počasí, a sestře Hochmanové za zajištění čtených služeb Božích.

Pavel Just

Zpráva byla předložena výročnímu sborovému shromáždění dne 14. 3. 2010 v Blahoslavově domě.

ZE SBORU BRNO-HUSOVICE

Festival Husovický dvorek

Má za sebou jedenáctý ročník. V neděli 18. dubna účinkoval Víťa Marčík s pohádkou Šípková Růženka, dvorek byl plný, jak lze ostatně vidět i z dokumentu České televize. Víťa je skutečný mistr, jeho představení jsou směsí přesvědčivosti, přiměřenosti, laskavosti a humoru. Divadlo Facka pak 9. května rozehrálo příběh dvou klaunů, kteří utekli z cirkusu, ale bez cirkusu nemohli být. Nápadité kousky potěšily jak děti, tak dospělé. V neděli 16. května bohužel přšlo a foukalo a celkově byla zima, takže divadlo Anička a letadýlko muselo hrát uvnitř před neobvykle slabou návštěvou, ale protože divadlo tvoří dvě herečky z Divadla Husa na provázku, zvládly poněkud nevděčnou úlohu zcela bravurně. Program letošního ročníku uzavřelo pak představení divadla DNO Oslík a v rámci Noci kostelů klaunérie Bilbo Compagnie. Děkujeme všem účinkujícím a těšíme se znovu na shledanou.

Štěpán Hájek

Brno I

1.6.	Judita Hložková	85 let
1.6.	Marie Kučerová	88 let
2.6.	Emílie Petrová	101 let
3.6.	Jarmila Ehlová	85 let
4.6.	Olga Luřchová	76 let
6.6.	Hana Březková	60 let
6.6.	Milan Měšťan	81 let
10.6.	Pavel Faltýsek	50 let
10.6.	Nela Zemniaková	20 let
12.6.	Jan Pospíšil	60 let
13.6.	Marie Skopalíková	90 let
14.6.	Pavel Mareš	50 let
15.6.	Lubomír Karásek	60 let
17.6.	Vilém Heller	82 let
21.6.	Petra Hudečková	20 let
21.6.	Milena Veselá	96 let
22.6.	Miluše Kleinová	83 let
22.6.	Libor Měšťan	50 let
25.6.	Věra Rybáková	85 let
29.6.	Sára Kyšová	10 let
30.6.	Jana Hájková	30 let
30.6.	Jaromír Šlapa	50 let

Pokřtěni byli:

25.4.	Maxim Šedivý, nar. 2009
	Martin Šedivý, nar. 2009
9.5.	Zoe Žídková, nar. 2009
	Matěj Jan Sklenář, nar. 2009
	Simona Frömelová, nar. 2009
	Matyáš Blatný, nar. 2006
Dospělí:	Anna Pišová, Otakar Blaha
	Petr Blatný, Jitka Žídková
	Marie Wittichová

Oddáni byli:

24.4.	Martina Palková a Aleš Květoň
22.5.	Jitka Marková a Viktor Švub

Rozloučili jsme se:

14.5.	Míla Sázavská, nar. 1921

Brno II

1.6.	Marta Kučerová	30 let
2.6.	Vojtěch Kompíš	84 let
3.6.	Petr Pikna	78 let
4.6.	Arnošt Bohatý	83 let
4.6.	Věra Pejtová	81 let
5.6.	Vlasta Havlíková	60 let
7.6.	Jaroslav Rábek	80 let
7.6.	Růžena Svobodová	60 let
8.6.	Jindřiška Procházková	87 let
9.6.	Petr Tkadleček	20 let
10.6.	Růžena Rausová	80 let
11.6.	Ladislav Hájek	78 let
13.6.	Ctirad Novák	79 let
13.6.	Věra Jandová	76 let
19.6.	Jarmila Budišová	60 let
24.6.	Ronald Marek	40 let
25.6.	Hana Tkadlečková	50 let

Pokřtěna byla

9.5.	Ester Kolbábková, nar. 2008

Rozloučili jsme se

12.5.	Věra Svobodová, nar. 1937

Izrael II. díl

Nejsilnějším zážitkem z této oblasti byla pro nás autentická plavba po Galilejském jezeře. Jezero i pohled z vody zůstaly stejné jako v době Ježíšova života. Při našem vstupu na loď byly silné vlny a přšelo, naše loď vyplula jediná. Během naší plavby se hladina utišila (Mt 8,23-27) a když jsme vycházeli na pevninu, vysvitlo slunce. Boží přítomnost zde byla až téměř fyzicky cítit. Nás ale čekal Betlém s jeskyní Ježíšova narození, nad kterou stojí bazilika Narození Páně. Na zemi je vyznačeno místo narození stříbrnou hvězdou. Nám se při vstupu dovnitř naskytl nečekaný pohled na vystrčená pozadí, většinou klečících žen, líbajících hvězdu. Kamenná poušť nás dál vedla k řecko-ortodoxnímu klášteru na Hoře pokušení, kde se měl Ježíš 40 dní postit a být třikrát pokoušen satanem (Mt 4,1-10). Venkovní ochoz kláštera má výhled do údolí Jordánu a na biblické Jericho. Po několikahodinovém putování vyprahlou pouští, při pohledu na zelené kvetoucí město u našich nohou, musela satanova nabídka „Toto všechno ti dám...“ znít neodolatelně. Dalším místem našeho poznávání byl Jeruzalém. První zastávkou byla Olivová hora, kde je několik kaplí na místech zmiňovaných v bibli. Na úpatí Getsemanské zahrady stojí monumentální stavba, Bazilika národů. Vedle ní je oplocená skupina starých oliv, o nich se traduje, že pocházejí z Kristovy doby, a je to možné. Odtud pohled na židovský hřbitov, nejstarší a největší na světě, opravdu svými bílými náhrobky připomíná „údolí suchých kostí“ (Ez 37,1-14). Hora Sión se někdy ztotožňuje s celým Jeruzalémem, leží za městskou branou. Židé zde postavili památník Davidova hrobu. Na stejném místě se ve druhém podlaží ukazuje i večeradlo (Mt 26,17-19), údajné místo poslední večeře Páně a pak seslání Ducha svatého (Sk 2. kap.). Nynějším centrem židovského náboženského života je Zeď nářků, část podpěrné zdi západní strany židovského chrámu. Přístup k ní je střežen, návštěvníci jsou kontrolováni, zda nejsou ozbrojeni. Všichni muži musí mít na hlavě pokrývku. V ženské části bylo mnoho typů, byla tam jak mladičká Madona, tak i možná Marie stařenka. V mužské části tančily skupinky okolo tóry a mávali kyticemi lulavu, ratolestmi, symbolizujícími člověka. Byl totiž svátek stánků, připomínající Židům čtyřicetiletou cestu poušti. Radostnou atmosféru přenesli i na nás, někteří pánové se přidali k tančícím. Chránový pahorek (hora Mória) je základní místo Starého města. Zde měl být obětován Izák (Gn 22,2). Tento pahorek koupil Šalomoun pro stavbu chrámu. Nyní je to třetí nejposvátnější místo islámu, odtud měl Mohamed vstoupit do ráje. Stojí na něm Skalní dóm s kopulí z plátkového zlata a mešitou Al Aksa. Komplex staveb je střežen, návštěvníci kontrolováni a ženy nesmí dovnitř bez zahalení. Je ovšem možné si vypůjčit dlouhou sukni a velký šátek.

Křížovou cestou Via Dolorosa jsme se vydali na Golgotu. Vede úzkými, mnohde krytými uličkami arabského bazaru. Na některých domech jsou vyznačena tzv. zastavení Křížové cesty. Viděli jsme poutníky, jak se těmito uličkami proplétají s velkými dřevěnými kříži, které vlečou jako kdysi Pán Ježíš až na Kalvárii. Chrám Božího hrobu je několikapatrová rozložitá budova, kterou spravuje šest církví. Za vstupem do něj je tzv. Kámen pomazání, kvádr z narůžovělého vápence, neustále vlhčený vonným olejem, který katolíci věřící s kamene stírají růženci, obrázky či šátky. Zde měl být položen Pán Ježíš po sejmutí z kříže. Na Golgotu se jde po schodech nahoru, kde za obětním stolem, který je nutno podlézt, je stříbrným kruhem vyznačen otvor Kristova kříže. Do Kaple Božího hrobu v přízemí se vstupuje nízkými dveřmi v předklonu. V podzemí je za kryptou sv. Heleny kaple Nalezení kříže. Protestanté většinou chodí na jinou Golgotu s jiným Božím (Skalním) hrobem, kde je jen příroda. Kde byla Golgota a jeskyně Kristova hrobu, dnes nedokáže nikdo určit a není to pro nás ani důležité. Na závěr našeho zájezdu jsme cestou k Mrtvému moři navštívili Kumrán s jeskyněmi, kde byly nalezeny svitky s částmi Starého zákona. Pak následovalo nejdramatičtější místo židovského národa, Masada. Je to pevnost, která kdysi zachránila Herodovi život. Sem se po zničení Jeruzaléma (v roce 70) uchýlilo asi sto židovských rodin. Po třech letech obléhání spáchali hromadnou sebevraždu, aby se nedostali Římanům do rukou. Dnes je Masada památkem židovského odporu. Než jsme se osvěžili koupáním v Mrtvém moři, míjeli jsme rozsáhlé solné plochy. Tam snad někde stála biblická města Sodoma a Gomora (Gn 18. a 19. kap.). Pro nás by měla být mementem. Šalom Izrael!

Pochopitelně, viděli jsme toho za dva týdny mnohem víc, ale to nechme dalším, kteří se budou chtít se svými zkušenostmi také podělit. Všude na nás dýchala biblická atmosféra, ovšem naprostá většina míst, která jsme viděli, nebyla zcela autentická, tak už to bývá. Máme radost, že jsme se seznámili s novými přáteli, tolerantními lidmi, kteří rádi vyslechli při bohoslužbách kázání i evangelického kazatele. Vrátili jsme se domů z Tel Avivu letadlem slovenských aerolinií a pak ještě následovalo zpracování mnoha pohlednic a fotografií, a tak jsme se ještě vraceli a vracíme ve vzpomínkách do Zaslíbené země i dnešního Izraele.

Alena a Jiří Novákovi

BUDE

Červnové hudební nešpory

Konají se v neděli 6. června 2010 v 19.30 hodin v Červeném kostele v Brně. Účinkují: Brno Brass Instruments. Na programu jsou skladby J. S. Bacha, G.

F. Händela, A. Vivaldiho a M. P. Musorgského. Biblické zamyšlení: Mgr. Olga Tydlitátová. Dobrovolné vstupné bude věnováno o. s. Handicap – Brno.

Americké jaro v Červeném kostele

Při dopoledních bohoslužbách 6. června v Červeném kostele zahrají též Američanky, paní Joan De Vee Dixon na varhany a Kristen Cooper na hoboj. Přijíždějí jako účastnice Hudebního festivalu Americké jaro. Kromě toho, že krásně hrají, což jsme mohli slyšet už vloni, jsou aktivními členkami Presbyterní církve v USA. Jejich vstřícnost a přátelský přístup se projeví i na finančním příspěvku na kostelní mříž a můžeme jej opětovat v rozhovoru při kávě po bohoslužbách.

Americké jaro v Blahoslavově domě

V rámci rozsáhlého festivalu Americké jaro 2010 vystoupí v Blahoslavově domě duo Arthur Green (klavír) a Solomia Soroka (housle) z Ann Arbor, Michigan. Koncert bude v Losově sále ve čtvrtek 10. června. Začátek: 19.30. Srdečně zveme!

Kavárnička v červnu

- 2. 6. Staronový pohled na Martina Luthera – profesor Miloš Dokulil
- 9. 6. Koncert klavíristky Kornélie Marečkové – poslech z CD
- 16.6. Promítání – bratr Jan Franců
- 23.6. Kdo byl Zinzendorf, poví nám sestra Libuše Soběslavská
- 30.6. Vyprávění bratra faráře Jana Pokorného

Sborový den v Brně – Židenicích

Zveme na neděli 20. června, kdy po bohoslužbách (cca v 10:30) promluví psycholog Jeroným Klimeš na téma Biblický teocentrismus a dnešní egocentrismus. Mládeže zahraje hru o Samsonovi.

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Na začátku schůze představil bratr farář staršovstvu pracovní verzi kázání doprovázeného volně řazenými fotografiemi, kterou připravuje pro Noc muzeí a Noc kostelů. Na základě usnesení sborového shromáždění bylo zakoupeno nové sborové auto Octavia kombi. Rozsáhlá diskuse byla kolem ankety, kterou připravila sestra Rybáriková. S vděčností byly přijaty skautské

bohoslužby a křestní neděle, při které byly pokřtěny 4 děti a 5 dospělých. Na brigádě na Blažkově se udělalo mnoho práce, která bude ještě pokračovat. Sboru v Boskovicích jsme přenechali staré židličky z dětského klubu. Máme radost, že se podařilo připravit a instalovat výstavu Neučiníš sobě rytiny, která bude celý květen a červen ke shlédnutí v Červeném kostele. Stavební komise zajistila opravu schodů Betlémského kostela a začala připravovat projekt na nový vjezd do areálu. Bude třeba lépe odvětrat sklepy na Opletalově, kde vlnou základové zdi.

Jiří Gruber

Brno II

Na květnové schůzi staršovstvo dokončilo rozdělení svých členů i náhradníků do komisí a pracovních skupin. Značnou část jednání bylo třeba věnovat záležitostem sborových budov. Jsme rádi, že Blahoslavův dům při pohledu zvnějšku opět získává přívětivý vzhled, takže se kolemjdoucí nezalekne, ale může se cítit pozván dovnitř. Opravy průčelní fasády jsou náročné a nákladné. S údivem a vděčností přijímáme to, že mnoho členů sboru pokládá péči o dobrý stavební stav Blahoslavova domu za svou záležitost a účinně se podílí na úhradě vznikajících nákladů. – Vedle přípravy opakované volby faráře staršovstvo rovněž věnovalo obzvláštní pozornost dlouhodobému výhledu na obsazení kazatelských míst ve sboru. – Než začne letní a prázdninové období, bude ještě zapotřebí připravit několik sborových setkání a několikrát ve sboru přivítat sborové hosty z českého i cizojazyčného prostředí. Těšíme se na ně.

Jaroslav Vítek

Brno - Židenice

Staršovstvo s uspokojením zhodnotilo výsledek sborové brigády na úpravu zeleně a terénu v okolí kostela a modlitebny. Její pokračování bylo naplánováno na listopad, až bude možné prořezávat dřeviny. Dále jsme byli informováni o průběhu rekonstrukce suterénních místností na faře pro potřeby mateřské miniškoly, jejíž provoz by měl začít koncem května. Výlet po tolerančních modlitebnách, který jsme chtěli uskutečnit v polovině května, jsme pro malý zájem i z důvodu časové zaneprázdněnosti jejího hlavního organizátora Marka Fajmana přesunuli na 2. 10. – Ze sborového programu pro následující týden jsme zvláštní pozornost věnovali přípravě konfirmační zkoušky a následné konfirmační slavnosti (23. 5.), dále Noci kostelů, jíž se letos poprvé jako sbor účastníme (28. 5.), a sborovému dni (20. 6.) – V závěrečné části schůze jsme vyhodnocovali anketu, která v našem sboru probíhala po několik nedělí a jejímž tématem byla otázka Jak často bychom měli slavit Večeři Páně?. Výsledkem ankety je zachování stávající praxe vysluhovat každou 1. neděli v měsíci a o církevních svátcích.

L. Švanda